MONSTRUL ȘI DOMNIȘOARA CRYSALE

PIERRE JEAN BROUILLAUD

Începând din 1978, Pierre Jean Brouillaud a fost preşedintele Asociaţiei scriitorilor de literatură a imaginarului şi SF francofonă INFINI şi al buletinului de informaţii INFINI-Flash. S-a retras din funcţie anul trecut – în favoarea lui Alain Huet – pentru a se consacra întreţinerii legăturilor cu străinătatea și promovării literaturii francofone pe plan mondial.

Ca scriitor, a publicat primul, LES AGUETS, la editura Calman-Lévy în 1965, apoi două volume de povestiri fantastice: LA CADRATURE (1965) și L'ANGLE DROIT (1969).

Reapare în 1972 – de data aceasta pe canalul *France Culture* – cu difuzarea piesei radiofonice HIRGENCE OU LES SORTILEGES, pentru ca trei ani mai târziu să publice romanul TELLUR, la editura Robert Laffont.

Numele lui Pierre Jean Brouillaud figurează în cuprinsurile mai multor fanzine şi reviste, printre care: *Réalités secrétès, MagicRouge,….Phenix* și în antologii: *Nouvelles Policieres* (Le Gué. 1980). *Vision de l'Etrange 2* și *4* (Andromede, 1969 & 1988), *Au Nord de Nulle-Part* (Groupe PHI, 1992).

În 1993 a publicat în Antares romanul LES DEUX J, care trebuie să apară și în limba română, împreună cu un alt roman – de data aceasta inedit – L'OUTRECERCLE, în traducerea doamnei Elsa Grozea.

Texte de-ale domniei-sale au fost traduse până acum în limbile: germană, italiană, bulgară, cehă şi română, iar în

1992, la Milano, povestirea LA FRONTIÈRE DU COUCHANT a obţinut premiul FUTURO EUROPA.

Această antologie este rezultatul unei „colaborări de suflet” promptă şi concretă, care are intenţia exprimată de a evidenţia specificitatea literaturii imaginarului pe spaţiul francofon, delimitat de cel anglo-saxon.

O lansare de baloane. Aşa ni s-a părut la început. Din toate părţile, sfere transparente urcau în lumina albă a dimineţii. Orbiţi de atâta strălucire, ochii clipeau.

Sferele se ridicau deasupra acestui admirabil peisaj. Pe malul unui lac cu apa de culoarea peruzelei se desfăşura o pădure ce semăna mai degrabă cu sfeşnice de un verde ca acela al bronzului oxidat, având forma şi textura cărnoasă a plantelor tropicale de la noi, însă fără ţepi şi fără spini. De-a lungul braţelor vegetale se deschideau excrescenţe roze, galbene, portocalii producând un efect feeric. Păreau flori ce abia se deschideau.

Sferele continuau să urce. Mai apoi am început să distingem prin aceste învelişuri puţin lăptoase şi aproape fosforescente forme vagi pe care le înglobau – mate, însă translucide, verticale, alungite. Osatura unui corp laolaltă cu organele interne. O imagine radioscopică.

Formele erau umane. Copii, poate. Mai degrabă homunculi, pentru că, dacă nu măsurau mai mult de cincizeci de centimetri – cât puteam aprecia de la o asemenea distanță – morfologia lor, proporţiile corpului, păreau să fie cele ale unor adulți, cel puţin adolescenţi. Distingeam gâtul şi talia foarte suplă, de viespe.

Cerul se umplea de aceste bule enorme care se suprapuneau, se ridicau, uşoare, graţioase şi lente, înainte de a se împrăştia pe neobservate. Atât cerul, cât şi lacul se

umpluseră de baloane.

În interiorul lor, corpurile erau cel mai adesea în poziţie verticală, însă unele păreau să atârne cu capul în jos. Privind mai de aproape, am descoperit că o parte din sfere păreau să fie animate în plus de o mişcare de rotaţie, în aşa fel încât urcau învârtindu-se în jurul axei cu tot ceea ce conţineau. Ascensiunea se făcea într-o linişte deplină. Primele raze de soare le irizau.

Apoi am avut impresia că se aprind. Cerul era iluminat de sute sau mii de lămpi. Imediat, înăuntrul matricei lor, homunculii dădeau semne că se trezesc şi că încep să se mişte uşor. Totul era atât de ireal, încât nu eram departe de a crede că suntem victime ale unei iluzii. Am observat şi nişte striaţii fremătând pe spatele celor aflaţi în mişcare. Erau aripi care se întredeschideau căutând să se desfacă.

Nu mai era nici un punct fix la orizont. Fusese învăluit de această proliferare de forme ascendente ale căror nervuri dorsale sclipeau în lumina soarelui.

Pe măsură ce se îndepărtau, baloanele începeau să se învârtă, ca şi cum ar fi traversat o zonă cu slabe turbulențe. În aparență, fiinţele care le locuiau nu dădeau semne că ar suferi din cauza rotaţiei. O mare parte din cele aflate la est, prinse fără îndoială într-un vârtej mai puternic, îşi acceleraseră şi mai mult rotaţia înainte de a dispărea îndărătul noului nor de sfere care apăruse. Oare până la ce altitudine se vor ridica? Până unde le vor purta curenţii de aer?

În dreapta noastră, un balon se sparse fără zgomot. Fără să lase vreo urmă măcar. Ne-am întrebat dacă s-a spart ori dacă, pur şi simplu, a dispărut. Cu o clipă mai înainte fusese acolo. Acum nu mai era. Ce să mai spui? Ne îngrijora un singur lucru: soarta ocupantului. Fusese pulverizat sau se topise?

O altă sferă se agăţă de un braţ vegetal, un fel de creangă uscată, cu coaja negricioasă. Strălucea ca o lanternă, în interiorul ei se afla unul din acele corpuri atât de armonios proporţionate, pe care le observaserăm

înainte. Am urmărit spectacolul nemişcaţi. Membrana transparentă vibra ca o piele întinsă. Apoi se despică şi cele două buze deschise eliberară creatura din sălaşul care o adăpostise. Primul ei gest fu să-şi deschidă aripile. Se pregătea să-şi ia zborul când, deodată, încremeni. Ne văzuse, oare? Îşi strânse aripile şi încremeni. Comportamentul ei părea identic cu al animalelor terriene care, surprinse, se prefăceau moarte. Am imitat-o, ca să o putem contempla în linişte. Era graţioasă ca o libelulă.

Tot ea făcu prima mişcare, deşi încă ezita să părăsească suportul vegetal. Să-i vorbim? Să o asigurăm de prietenia noastră trimițându-i un mesaj? Puteam comunica prin transductor, acesta ar fi tradus mesajul nostru într-una din cele 24 de limbi dintre cele mai răspândite pe planetă. Totuşi, era puțin probabil să începem un real dialog procedând aşa.

Lug şi cu mine veniserăm să ne verificăm ipotezele privitoare la formarea singurei planete existente în constelaţia Losange, pentru că evoluţia ei părea să aibă unele trăsături comune cu cele ale Terrei. Studiul locuitorilor ei nu făcea parte din priorităţile noastre, însă, după cum puteam constata, istoria lor părea să fie legată de cea a planetei pe care, mai târziu, aveam să o botezăm Crysale – vom vedea şi de ce. Părăsiserăm baza, în compania locotenentului Derg, cu două zile locale în urmă.

Acum tot el conecta aparatul pe infrasunete.

Făptura păru că se destinde. Mesajul îi parvenise. A răspuns chiar! Părea un şuierat

Transductorul nu este fiabil sută la sută, însă calitatea acestei maşini constă tocmai în facultatea ei de auto-învățare. Odată ce începe să stăpânească logica şi structurile limbii, progresează într-un ritm constant.

În orice caz, deja câştigase încrederea interlocutoarei noastre. Nu puteam spune că ne-ar fi surâs. Sau, de ce nu? În felul ei. Corpul care i se colora în albastru putea foarte bine să însemne un zâmbet.

Ce i-o fi spus aparatul? Fără îndoială că fusese mai

elocvent şi mai convingător decât noi. Niciodată n-am fi sperat să vedem înlăturate atât de repede barierele fricii la o fiinţă atât de fragilă, atât de fără apărare dinaintea unor „monştri”, cum i-am fi putut părea noi.

Făptura se exprima pe o frecventă greu perceptibilă pentru urechea umană. Locotenentul intensifică imediat volumul recepţiei.

Nu ne rămânea decât să descifrăm mesajul, dacă într-adevăr era un mesaj. Primele noastre tentative eşuară. Şuieratul părea să fie continuu. Totuşi, transductorul reuşi să detecteze fluctuaţiile discursului, să le separe, apoi să individualizeze sunete şi concepte. Nu reuşea să traducă decât fragmente, dar şi atât ne era suficient pentru a înţelege esenţa mesajului.

Ceea ce exprima făptura era tocmai teama de monştri, aşa cum am crezut că suntem noi în ochii ei. Acest concept, monstru, descifrat de transductor revenea foarte des. Ne întrebam totuşi dacă maşina nu face vreo eroare. Nimic din ceea ce văzuserăm până atunci pe planetă nu ne-ar fi îngăduit să credem în existența unor monştri în acea lume armonioasă şi liniştită.

Putea fi o simplă „anomalie”, dar la ce norme să o raportăm? Nu ne aflam pentru prima dată în situaţia de a fi nedumeriţi de traducerile aparatului nostru. Oare atunci când vorbea de „monstru”, în ce sistem de valori integra această noţiune: într-al nostru sau cel al emiţătorului? Dacă l-ar fi plasat într-al nostru, puteam presupune că traducerea era corectă. Din punctul de vedere al emiţătorului, însă, orice creatură aflată la o scară mai mare decât a lui ar fi putut să-i pară monstruoasă.

Noi am fi vrut să continuăm dialogul, numai că „domnişoara” – am numit-o aşa pentru că semăna cu o libelulă – ei bine, domnişoara bătea din aripi. Părea grăbită să-şi ia zborul, să părăsească acea sferă care, după cum intuiam, era o crisalidă ce-i servise până atunci de adăpost. Domnişoara – i-am spus „de Crysale” – de-abia se născuse şi voia să simtă că trăieşte.

* * *

Echipa noastră îşi continua investigaţiile în minunatul peisaj de unde sferele se ridicaseră în înalt când, pe neaşteptate, am văzut reapărând la orizont una din acele făpturi plăpânde, ca o libelulă.

Se îndrepta către noi.

Era „domnişoara”. Se întorsese.

Să fi fost împinsă numai de curiozitate sau revenise ca să restabilească contactul?

Nu s-a aşezat. Dădea ocol echipei în zbor. În timpul acesta, Derg branşă transductorul, iar urechile noastre, obişnuite deja, percepeau mult mai bine sunetele emise de noua noastră prietenă.

Nu mai puteam avea nici un dubiu că şi de data aceasta folosea acelaşi termen: „monstru”. Zborul ei părea mai sacadat, mai febril. Dar ne vorbea! Devenise limpede că nu-i era frică de noi şi că nu nouă ne era adresată noţiunea de „monstru”. Dar cui, atunci? Maşina nu făcea decât să traducă, iar făptura nu se explica. Ne descria doar aspecte noi ale planetei, dintre cele pe care noi nu le ştiam, iar când i-am cerut precizări, nu ne-a răspuns. Era evident că nu vom putea trece peste anumite etape.

După câteva ocoluri repezi, domnişoara se îndepărtă, mâhnită, poate descurajată de neputinţa noastră de a o înţelege.

Tocmai încercam să interpretăm acest al doilea mesaj al ei, când ceva căzu din înalt peste noi.

Era o plasă din fibre asemănătoare cânepei. Chiar dacă nu ne cuprindea pe de-a-ntregul – fusese ţesută pentru vietăţi de mărimea oamenilor-fluturi – ne stânjenea în mişcări şi ne ținea prizonieri. Ne-am zbătut asemenea peştilor în năvod, dar n-a durat mult şi ne-am simţit ridicați.

Deasupra noastră, o faţă enormă rânjea cu poftă. O faţă de gigant, cu ochi bulbucaţi, nas vineţiu şi buze albastre.

Monstrul!

Avea totuşi formă umană. Comparându-i talia cu cea a acelor făpturi delicate pe care le-am denumit oameni-fluturi, acum le puteam înţelege perfect frica şi obsesia.

Căzuserăm, la propriu, în plasă! Gigantul o scutură cântărind-o din mână şi se distră copios văzându-ne cum ne rostogolim unii peste alţii. Din gât îi scăpară sunete ca de rindea lovind fibre transversale şi cioturi, care putea, la limita imaginaţiei, să semene cu un râs în hohote.

Apoi se ridică. Monstrul măsura în jur de trei metri, plus încă un metru, deasupra capului, formând o căciulă ţuguiată. Corpul îi era acoperit de o pânză groasă şi uzată de culoare ruginie, un fel de şort legat la spate în găici, iar în partea de jos purta nişte pantaloni strâmţi şi scurţi. Mergea desculț, îi vedeam culoarea maronie a labelor de la picioare, care păreau copite.

* * *

Cu cât se legăna mai tare mergând, cu atât ne balansa şi pe noi mai puternic, aruncându-ne de la un capăt la altul al spatelui său imens. Nu mai vedeam nimic din cauza prafului ce-l ridica păşind, aşa că nici nu ne puteam da seama în ce direcţie ne duce. Ochiurile plasei de cânepă ne tăiau degetele, ne rodeau hainele pătrunzând până la piele.

Soarele cobora pe cer. Umbrele se prelungeau tot mai mult, pe măsură ce coboram într-un defileu cu pereţi din stâncă roşiatică unde praful avea aceeaşi culoare.

Un fum înţepător ne irita gâtul. Avea iz de... metal, de metal topit.

Presupunerea ni se adeveri imediat auzind zornăitul specific al unei făurării.

Colosul care ne ducea în spate pătrunse sub o boltă din piatră luminată de reflexele mişcătoare ale unor flăcări.

Trecurăm prin mai multe ateliere unde lucrau nişte

fiinţe cu siluete ciudate, mai late la mijloc decât la umeri, parcă ar fi fost romburi mişcătoare. Nu erau mai înalte de un metru treizeci. Aveau capul triunghiular, înfundat între umeri strâmţi, de unde porneau braţe musculoase. Pântecul rotunjit se sprijinea pe picioare scurte dar groase, ca nişte coloane. Făurarii purtau acelaşi fel de şort legat la nivelul centurii de pantalonii strâmţi. Şi ei şi îmbrăcămintea aveau tonuri diferite de verde. Doar fețele şi mâinile erau acoperite cu un păr des şi negru.

Acei gnomi fabricau, dintr-un metal asemănător aramei, un enorm cazan, pe măsura uriaşului.

Cel care ne capturase trecu prin ateliere fără să se oprească. Cu ochii lor galbeni strălucind printre firele dese de păr negru, făurarii aflaţi în drumul colosului priveau conţinutul năvodului cu un amestec de surprindere şi de invidie. În acelaşi timp mormăiau ceva. Poate că-l felicitau pentru o captură atât de specială. Oricum, piticii n-au schimbat cu uriaşul nici un cuvânt pe care să-l fi putut auzi.

La ieşirea din făurărie, cu un gest brusc, matahala schimbă năvodul de pe un umăr pe altul făcându-ne să ne izbim între noi.

* * *

Pereţii defileului deveneau tot mai scunzi pe măsură ce înaintam, deschizându-se spre un platou. Ceva mai departe începea povârnişul. Urcam pe un fel de trepte, printre stânci tocite, peisajul amintindu-ne ruinele unui oraş.

De data aceasta, în nări ne pătrunse miros de fum. Fumul unui foc. Desluşirăm mai întâi vag un parfum de mirodenii şi abia pe urmă pe cel de friptură. Hm! în situaţia noastră, aceste duhori numai să ne liniştească nu puteau. Oricât de pueril ar părea, cu toţii am avut aceiaşi viziune, cea a căpcăunilor din basme.

Uriaşul nu mai mergea aşa repede. Nu mai ridica atâta praf. Distingeam o îngrămădire de blocuri enorme

semănând cu ruinele unui castel. O construcţie ciclopică din care se înălţa un coş. Răspândea un fum gri. Cel care mirosea a mirodenii şi friptură.

Nu vedeam nici o intrare.

Uriaşul intră pe una din laturi, printr-o uşiţă joasă. Trebui să se aplece ca să-şi strecoare capul enorm şi... năvodul din spate.

* * *

Ajuns într-un fel de pivniţă, monstrul desfăcu gura plasei şi încercă să ne facă să stăm în picioare. Zgâlţâielile din timpul transportului ne vlăguiseră, aşa că nu ajunse la nici un rezultat. Se înfurie şi ne aruncă într-un colt. Până şi la subsol se simţea mirosul de bucătărie.

Prizonieri ai antropofagului, ne întrebam cum vom sfârşi: pe grătar sau în cazan?

Grilajul de la intrare se închise în urma lui. Mai degrabă căzu, ca o grapă.

* * *

Cel mai mult ne îngrijora faptul că pierduserăm legătura cu baza de când ne aflam în adâncurile blestematului de castel. Nici legătura prin unde mentale la distantă medie nu mai dădea rezultate. Totuşi, chiar neprimind nici un răspuns, mesajele noastre ar fi putut ajunge la destinaţie. Speram.

* * *

Am rămas ore întregi cu foamea şi cu setea în noi până ce, în sfârşit, doi pitici făurari ne aduseră o zeamă de legume şi nişte apă în recipiente metalice. Făpturile erau, deci, şi servitorii uriaşului.

* * *

Din când în când, monstrul trecea să ne vadă.

Îi plăcea să ne înțepe cu frigarea lui imensă. Strigătele şi protestele noastre păreau să-l amuze. Până la urmă ne-am dat seama că ceea ce îl bucura cel mai mult era să ne audă vocile.

Şi-a dat seama destul de repede că nu trebuia neapărat să ne străpungă până la sânge cu frigarea ca să ne facă să vorbim.

Să fi fost ăsta un avantaj? Într-o zi, temnicerul nostru ordonă gnomilor să ne aducă în sala de jos, unde lua prânzul. Până şi la masă îi plăcea să ne asculte vocile! În încăpere, lumina pătrundea doar printr-un fel de guri de aerisire, ori fante de apărare, ce străpungeau pereţii castelului. Castel? Să nu exagerăm, totuşi. Doar mărimea lui în raport cu talia noastră ne îndreptăţea să-l denumim aşa. Era alcătuit din încăperi atât de rudimentare, încât păreau a fi mai degrabă caverne. Piatră brută. O dală servea de pat, iar blocuri de rocă de scaune. Numai bucătăria era mai bine echipată, cu mese tot din piatră, în mijloc cuptorul, lângă el cazanele enorme, seturi de linguri şi polonice din metal roşu atârnând pe pereţi.

Stăpânul castelului nu ocupa decât trei sau patru camere. Părea că locuieşte singur, fără alţi semeni ori vreo femeie. Ceea ce nu puteam şti era dacă singurătatea lui se datora firii sale sau, dimpotrivă, pentru că nu avea de ales.

Putea foarte bine să fie ultimul din specia lui.

Văzând ce mănâncă la prânz, am constatat, spre stupoarea noastră, că era vegetarian. Asta ne mai liniştea. Îi plăceau la nebunie ierburile, mai ales cele aromate. Asta explica şi cauza mirosului de mirodenii.

Rămâneam însă prizonieri. Accesul la uşiţă ne era interzis de către servitori, iar nişele pe unde pătrundea lumina, de 40 pe 30 cm, erau prea mici pentru a ne strecura afară.

Participam la fiecare prânz al castelanului aşezaţi într-un colţ al sălii. Când începea să bată cu lingura de fier

în masa de piatră, însemna că vrea să vorbim. Dacă tăceam, lovea din ce în ce mai tare, furios. Speram ca până la urmă să înţeleagă ce spunem, aşa că vorbeam. Îi povesteam despre noi şi despre aventura care o trăiam. De cum pronunţam primele sunete, gazdei noastre îi revenea apetitul de... căpcăun. Râdea pe deasupra. Uneori parcă vorbea. Vocea lui era răguşită şi nu regăseam în ea prea multe modulaţii care să semene a cuvinte.

Locotenentul recuperase transductorul din colțul unde îl aruncase căpcăunul. Când ne-a adus îl observase dar, după ce l-a învârtit şi pe faţă şi pe dos, negăsindu-i pesemne nici o întrebuinţare, l-a lăsat din mâini.

Aparatul nu reuşea să descifreze nici un mesaj inteligibil. Orice comunicare părea imposibilă, cu toate că monstrul era o fiinţă asemănătoare nouă, doar că mai mare. Să fi fost atât de viclean încât să se eschiveze de la orice dialog?

Într-o bună zi ne invită la masă. Mai apoi, într-o după amiază, la vremea când razele soarelui ce pătrundeau prin firide începuseră să pălească, gazda noastră ne purtă cu el în marea sală a castelului..

Pe pereţi am văzut o întreagă colecţie de trofee. Un fel de insectare unde oameni-fluturi fuseseră prinşi în ace cu gămălie. Erau mai multe duzine atârnate pe trei rânduri suprapuse. Exemplarelor mai vechi li se înnegrise deja pielea uscată. Se vedeau doar vagi urme de nervuri sub praful care le acoperea. Ceea ce ne-a impresionat mai mult a fost că la trofeele recente, pe lângă faptul că păreau smălţuite şi unduitoare în străluciri ca mătasea, pe lângă mulţimea de culori ale aripilor, ochii lor, chiar dacă sticloşi, păreau să se fixeze asupra noastră din orice punct i-am fi privit.

Fiecare din aceste creaturi plăpânde era prinsă de tăblie cu câte două ace înfipte în umeri.

Era posibil ca şi noi să sfârşim prin a deveni trofee de vânătoare atârnate de pereţi, însă nu am fi avut niciodată acea tentă pitorească de mumii.

* * *

Trebuia să vorbim. Atâta vreme cât reuşeam să ne amuzăm gazda, nu ne păştea pericolul de a deveni piese de insectar. Dacă, pe deasupra, ne-am fi putut face înţeleşi, i-am fi trezit şi mai mult interesul, iar şansele noastre s-ar fi mărit. Dar dacă el înţelegea deja ce spuneam?

Esenţialul era să supravieţuim cât mai mult timp pentru a găsi o soluţie de scăpare. Nu aveam nici arme, nici forţa necesară pentru a lupta împotriva monstrului. Singurul mijloc eficace ce ne rămânea era viclenia. Cea de care îl bănuiam pe el.

Într-o dimineaţă ne-am sculat cu un gust bizar în gură şi abia dacă am putut să ne mişcăm.

Timpul trecea şi nimeni nu venea să ne aducă de mâncare. Am hotărât să părăsim cotlonul ce ne servea de dormitor şi am străbătut tot labirintul castelului fără să dăm măcar de urma vreunui servitor. Am ajuns şi în camera uriaşului. Era goală. Doar claia de alge uscate care îi servea de saltea mai păstra urma corpului său imens.

Ne-am dus apoi la bucătărie. Încă de departe am auzit zgomote. Am privit, prudenţi, prin uşa întredeschisă. Vreo doisprezece gnomi se agitau împrejurul cazanului.

Când ne-au observat, piticii au lăsat treaba de o parte pentru a sări pe noi şi a ne târâ până la cazanul plin cu apă aromatizată. Imediat am simţit mirosul specific al căpcăunului.

Înăuntru, am văzut corpul uriaşului ghemuit ca un embrion.

Semn rău. Asta presupunea că gnomii erau carnivori şi, mai mult sau mai puţin, antropofagi.

Ce se întâmplase? Ne-am adus aminte de senzaţia avută la trezire şi am tras concluzia că servitorii, sătui de sclavie, îl drogaseră pe uriaş – aşa cum făcuseră şi cu noi – iar acum sărbătoreau răzbunarea în tovărăşia făurarilor şi a celorlalţi pitici răspândiţi în castel. Se pare că tocmai

constituţia noastră diferită, de terrieni ne ferise de efectul puternic al narcoticului folosit de ei.

Erau nerăbdători să-şi pregătească «tocana de căpcăun». Pe noi ne-au dus în marea sală a trofeelor şi au lăsat un gnom robust să ne păzească.

— Bine gândit! spuse locotenentul, ne păstrează pentru următorul ospăţ.

Chiar şi din locul unde ne aflam, simţeam privirile ochilor sticloşi ai mumiilor. Dinspre bucătărie se auzea sunetul metalic al polonicului lovit de cazan, trosnetele focului, iar mirosul mirodeniilor amestecat cu cel al cărnii fierte pătrunsese în toate încăperile.

Dintr-odată, zgomotele bucătăriei fură acoperite de o mare zarvă în care distingeam parcă un zumzet. Gardianul nostru rămase un moment stană de piatră, apoi ne abandonă şi fugi să-i anunţe pe ceilalţi.

Atunci, cât ai clipi din ochi, sala trofeelor se umplu cu fâlfâiri de aripi. Eram înconjuraţi de o sumedenie de oameni-fluturi. De undeva, din mulţime, domnişoara libelulă ne saluta exprimându-şi bucuria printr-un gingaş tremur al picioarelor.

În acel moment am înţeles că eram liberi.

Să fi intervenit oamenii-fluturi în favoarea noastră pe lângă gnomii de care îi lega acea voinţă comună de a se debarasa de monstru? Oricum, piticii păreau mult mai preocupaţi de prepararea dezgustătoarei lor tocane pentru a-şi mai face griji de trei prizonieri. Poate că încercau şi să se debaraseze de intruşi, ori aceia eram chiar noi.

Dansând parcă în aer, domnişoara ne anunţa un nou mesaj. Trecea în zbor planat de-a lungul pereţilor, la înălţimea trofeelor.

— Ce vrea să însemne atitudinea ei, locotenente?

— Să desprindem corpurile mumificate.

Ne-am apucat de treabă, extrăgând cu migală acele cu care erau fixate în perete. Ne era teamă să nu se sfărâme şi să se aleagă praful de ele. Dar nu se întâmplă nimic. Desprinse de rocă, corpurile lor îşi păstrau forma. Erau

rigide, însă intacte. Le-am aşezat pe sol.

Atunci avurăm parte de un surprinzător spectacol: cei însufleţiţi, care invadaseră încăperea, luau corpurile mumificate în braţe şi plecau cu ele în zbor.

I-am putut urmări până la o oarecare distanță de castel. În locul acela, un bazin natural evazat, produs prin eroziunea rocii, adăpostea un izvor. Depuneau mumiile pe mal, aproape de apă, unde valurile puteau să le urmărească fără să le ia şuvoiul.

N-a trecut multă vreme şi corpurile, rehidratate, îşi regăsiră supleţea şi strălucirea. Mişcau. Trăiau.

Ne-am dat seama că acele fuseseră împlântate între muşchi, într-o regiune care nu era vitală pentru anatomia lor. Numai aşa se putea explica readucerea lor la viaţă.

* * *

După ce ne-au mulţumit în felul lor şi ne-au salutat printr-un balet aerian graţios, oamenii-fluturi îşi luară zborul îndreptându-se către orizont, lăsându-ne cu un dublu regret: cel de a ne fi despărţit atât de repede şi acela de a nu fi putut interveni la timp pentru a-l împiedica pe uriaş să-şi comită cruzimile... Abia acum am înţeles ceea ce domnişoara libelulă încercase la început să ne spună, iar mai apoi aşteptase din partea noastră: să o debarasăm de monstru.

Înainte să plece, am mai avut răgazul să o întrebăm dacă uriaşul era ultimul din specia lui. Cu condiţia ca interpretarea transductorului nostru să fi fost bună, din afirmaţiile ei reieşea că el a existat dintotdeauna şi că niciodată nu cunoscuseră un altul. Fără îndoială că nici memoria colectivă a oamenilor-fluturi nu ne-ar fi oferit un răspuns diferit.

Legătura cu baza se restabili de cum am părăsit castelul.

* * *

Când ne-am întors într-o expediţie, dotaţi cu toate mijloacele tehnice, am găsit ruinele castelului ocupate de gnomi. Am fost surprinşi să constatăm cât de repede se degradase edificiul din piatră. Adevărul este că şi noi întârziaserăm destul. Pregătirea expediţiei ne luase mult timp. De la pitici ne-a fost imposibil să obţinem vreo informaţie. Lumea lor de comunicare ne rămânea impenetrabilă. În plus, n-au dat nici un semn cum că ne-ar recunoaşte.

Şi prietena noastră dispăruse. Murise, fără îndoială. Aceste creaturi plăpânde au aceeaşi viaţă efemeră ca a fluturilor.

La puțină vreme de la întoarcerea noastră pe locurile unde o întâlniserăm, o nouă generaţie de sfere transparente se înălţa deasupra apelor de culoarea peruzelei, în lumina albă a dimineţii.